

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Varga Balázs ügyvéd (.....) által képviselt (.....) I. r., (.....) II. r., (.....) III. r., (.....) IV. r. és a (.....) V. r. és a (.....) által képviselt (.....) VI. r. felperesnek a dr. Holczer Ferenc ügyvéd (.....) által képviselt (.....) alperes elleni szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti perében a Fővárosi Törvényszék 2013. január 30-án kelt 2.G.40.194/2012/16. számú ítéletével szemben a II. r. felperes fellebbezése folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

részítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben, a 2011. június 22-i eladási opciós jog gyakorlásával létrejött adásvételi szerződés feltűnő értékaránytalanságára vonatkozó kereseti kérelmet elutasító részében - a teljes perköltségre kiterjedően - valamennyi felperes vonatkozásában hatályon kívül helyezi és ebben a körben az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítja, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

A II. r. felperes és az alperes másodfokú perköltségét 400.000 (négy százezer) forint + áfa - 400.000 (négy százezer) forint + áfa összegben, a II. r. felperes által le nem rótt fellebbezési eljárás illeték összegét 2.500.000 (kettő millió-öt százezer) forintban állapítja meg.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az I-V. r. felperesek a VI. r. felperesi zártkörűen működő részvénytársaság részvényesei.

Az alperes alapszabálya szerint az alapításának célja a kis- és középvállalkozások tőkeellátottságának javítása, alapvetően oly módon, e vállalkozásba tőkeemelés révén - tőkebefektetési program keretében - tőkét juttat, így tulajdoni részesedést szerez, amelynek feltételeiről és a társaságból történő kiválás módjáról és

részleteiről úgynevezett együttműködési szerződésben állapodik meg a vállalkozásokkal, valamint azok tulajdonosaival.

A peres felek 2007. augusztus 28-án együttműködési szerződést kötöttek. A szerződés előzményeként rögzítették, a VI. r. felperes kezdeményezte az alperes tőkeemelési programjában való részvételét. Az alperes úgy döntött, kész a VI. r. felperesnek meghatározott ideig nem kizárólagos tulajdonosa lenni abból a célból, a VI. r. felperes kiaknázza működési és fejlődési potenciálját. Az alperes és az I-V. r. felperések szabályozni kívánják az alperes társaságban való tulajdonszerzése következtében keletkező jogait és kötelezettségeiket, ideértve az alperes tulajdonosi jogviszonya későbbi megszüntetése feltételeit is. A szerződés értelmében az alperes 100 millió forint befektetési összeget bocsátott a VI. r. felperes rendelkezésére oly módon, az I-V. r. felperes tulajdonosok által végrehajtott 156 millió forintos jegyzett tőkeemelés után ezzel a befektetési összeggel a VI. r. felperes alaptőkéje felemelésre került. Ennek folytán a kibocsátott 99 db törzsrészvény és 1 db szavazattöbbségi részvény, összesen 100 millió forint névértékben az alperes tulajdonába került. Az alaptőke-emelések után az alperes részesedésének nagysága 300.000.000.000 forintos jegyzett tőke 33,33 %-ának felelt meg.

Az alperes a tulajdonába került részvényekre a szerződés 6.1. és 6.2. pontjában vételi jogot engedett az I-VI. r. felpereseknek, a szerzés napjától számított 57 hónapig. A fizetendő vételár a szerződés 6.3. pontjában rögzített képlet alapján került megállapításra.

A szerződés az alperes tulajdonát képező részvények tekintetében az I-VI. r. felperések egyetemleges vételi kötelezettségét is megállapította 2010. augusztus 28-i határidővel 20 millió forint névértékű, 2011. augusztus 28-i határidővel 30 millió forint névértékű és 2012. május 28-i határidővel 50 millió forint névértékű részvény tekintetében. A szerződés szerint a vételi kötelezettség nem teljesítése az I-VI. r. felperések részéről a szerződés megszegésének minősült, amely maga után vonta a szerződés 7.3.e) pontja szerint azt a jogkövetkezményt, az alperes jogosulttá vált az eladási jogának gyakorlására.

Az I-VI. r. felperések az alperes részére, annak részvényeire a szerződés 7.2. pontjában eladási jogot biztosítottak 58 hónapra, amelyet az alperes az eladási jog időtartamának utolsó hónapjában feltétel nélkül, míg azt megelőzően a szerződés 7.3. pontjában meghatározott esetekben gyakorolhatott. Az eladási ár összegét a szerződés 7.4. pontja szerinti képlet alapján határozták meg.

A 7.6. pontban rögzítették, a részvény adásvételi szerződés az eladási jog gyakorlásával létrejön, azonban az eladási jog kötelezettje csak az eladási ár maradéktalan kiegyenlítésével szerzi meg az alperes részvényei tulajdonjogát. A 7.7. pont szerint az eladási ár megfizetésének kötelezettsége a felperéseket az eladási jog gyakorlását követő 15 napon belül terhelte. A 7.9. pontban az I-V. r. felperések a részvényeik tekintetében vételi jogot engedtek az alperes javára akként, az csak azt követően gyakorolható, ha az alperes gyakorolta az eladási jogát, azonban az eladási jog kötelezettje az eladási ár kifizetési kötelezettségének a szerződés 7.7. pontja szerinti határidőben nem tett eleget. Arra az esetre, ha a meghatározott számítási mód szerint a részvények vételárára negatív érték adódik,

úgy az alperes által az I-V. r. felperesek részvényeiért fizetendő vételár 100 forintban került meghatározásra. A szerződés 7.5. pontjában meghatározták az eladási ár és a vételár kifizetésének biztosítékait (jelzálogjog, vagyont terhelő keretbiztosítéki zálogjog, készfizető kezességvállalás).

Az alperes, mint jogosult, valamint az V. és VI. r. felperesek, mint kötelezettek vételi kötelezettség alapján fizetendő vételár, valamint az eladási jog gyakorlása esetén fizetendő eladási ár megfizetésének biztosítékául jelzálogszerződéseket kötöttek.

A VI. r. felperes, valamint az I-V. r. felperesek egymás kötelezettségének teljesítéséért készfizető kezességet vállaltak.

A VI. r. felperes működésével, az VI. r. felperes és részvényesei közötti, valamint a részvényesek egymás közötti viszonyával kapcsolatos további rendelkezéseket, így az alperes meghatározott kérdésekhez szükséges előzetes hozzájárulása körét, az VI. r. felperes működésével kapcsolatos egyéb jogokat és kötelezettségeket a szerződés 4-5. pontjai tartalmazzák.

(A felek az együttműködési szerződést (keretbiztosítéki vagyont terhelő zálogszerződést, készfizető kezességvállalási szerződést) 2007. december 19-én 1434/2007 sorszámú közjegyzői okiratba foglalták, míg az alperes és az V. r. felperes 2009. november 17-én foglalták a jelzálogszerződést közjegyzői okiratba.)

Az II. r. felperes és az alperes között az alperes tulajdonába került részvényekből 10 millió forint névértékű részvényre 2009. december 29-én, majd újabb 10 millió forint névértékű részvényre 2010. március 31-én adásvételi szerződés jött létre az együttműködési szerződés szerint számított vételáron.

2010. augusztus 27-én pedig ugyanilyen feltételekkel az V. r. felperes vásárolt meg 20 millió forint névértékű részvényt az alperestől a kapcsolódó hozammal együtt 25.559.957 forint vételáron, amelynek ellenértékét részletekben teljesítette. Az első részletet 2010. október 29-én fizette meg.

Ezt követően - 2011. június 22-én az alperes közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú nyilatkozatával a még fennmaradt 60 millió forint névértékű részvényre vonatkozóan az együttműködési szerződés 4.7. pontjában rögzített képlet alapján számítva 81.295.062 forint eladási áron eladási jogát gyakorolta az együttműködési szerződés 7.3.a), b), bd) és bg) pontja alapján.

A felperesek az 2011. augusztus 28-án esedékes vételi kötelezettségüknek nem tudtak eleget tenni. A végrehajtási záradékkal ellátott fenti közjegyzői okiratok alapján valamennyi felperessel szemben végrehajtási eljárás indult.

Felperesek 2011. december 7-én kelt alpereshez címzett levelükkel az együttműködési szerződést feltűnő értékaránytalanság miatt megtámadták, utalva egyidejűleg a szerződés hitelszerződést leplező színlelt, valamint jóerkölcsbe ütköző volta is.

Az alperes nyilatkozatot nem tett.

Az V. r. felperes 2012. április 21-én, a VI. r. felperes 2012. május 3-án felszámolás alá került.

A felperesek még ezt megelőzően, 2012. január 20-án előterjesztett, utóbb többször módosított keresetükben az együttműködési szerződés érvénytelenségének megállapítását kérték annak színlelt volta miatt azzal, a színlelt szerződés részvényátruházással biztosított kölcsönszerződést leplez. A teljes szerződés semmisségének megállapíthatósága hiányában az együttműködési szerződés 6. és 7. pontjainak semmissége megállapítását kérték azok jóerkölcsbe ütköző, jogszabály megkerülésére irányuló voltak miatt. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként az eredeti állapot helyreállítását kérték oly módon, a 100.000.000 forintot a már teljesített vételár beszámításával a VI. r. felperes legyen köteles megfizetni. Az együttműködési szerződés érvénytelensége folytán a szerződést biztosító mellékkötelezettségek érvénytelensége megállapítását is kérték. Arra az esetre, a 6. és 7. pont semmissége nem lenne megállapítható, az együttműködési szerződés ezen rendelkezései feltűnő értékaránytalanság miatti érvénytelensége megállapítását kérték a 2011. augusztus 28-i és a 2012. május 28-i határidejű vételi kötelezettség alapján létrejött adásvételi szerződések vonatkozásában. A feltűnő értékkülönbség kiküszöbölését is kérték akként, a részvények vételára darabonként 100 forintban kerüljön megállapításra, mely összeget a VI. r. felperes, és I-V. r. felperesek, mint kezesek kötelesek megfizetni.

A szerződés érvényessége esetére a Ptk. 241. § alapján a szerződés módosítását kérték akként, a szerződés vételár, illetőleg eladási ár számítására rendelkezést tartalmazó 6.3. és 7.4. pontja egészüljön ki azon szövegrésszel, „de legfeljebb a vételi joggal érintett részvényeknek a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXXXVII. törvény 3. § 9. pontjában szabályozott szokásos piaci értékének, illetve amennyiben ilyen piaci érték meghatározására alkalmas módszerben a felek nem tudnak megállapodni, akkor közösen felkért igazságügyi könyvszakértő által megállapított forgalmi értéke másfélszerese.”.

Előadták, az együttműködési szerződés egy atipikus, részvény átruházással biztosított, kölcsönre irányuló szerződést leplez, az abban írt tőkeemelés, vételi jog, vételi kötelezettség, eladási jog valójában a kölcsön visszafizetését célzó és azt biztosító rendelkezés. A szerződés az 1996. évi CXII. törvény üzletszerű kölcsön nyújtását engedélyhez kötő rendelkezése megkerülését célozza, mivel az alperes ilyen engedéllyel nem rendelkezett.

A szerződés azon okból jóerkölcsbe ütköző, az alperes gazdasági erőfölnyét kihasználva kötöttetett olyan szerződést, melynek alapján kötelesek voltak megvásárolni az alperes részvényeit a szerződésben rögzített vételáron. I-V. r. felperesek az ügylet során ellenszolgáltatásban nem részesültek annak ellenére vételi kötelezettséget és kezességet is kellett vállalniuk. A szerződés társadalmi

rendeltetésével nem fér össze, az egyik fél gazdasági erejével visszaélve ráerőszakolja akaratát a gazdaágilag gyengébb pozícióban lévő félre. Alperes ugyanakkor alig vállalt kockázatot.

Állították, az opciós vételár a joggyakorlás időpontjára már feltűnően értékaránytalanná vált a VI. r. felperes gazdasági helyzetének súlyos megromlása miatt. A részvények időközben elértéktelenedtek, így az előre megállapított vételár a joggyakorlás időpontjában már nem tükrözte a részvények valós értékét. A VI. r. felperes részvényeinek valós értéke „0” forint. Az opciós jog alapján elegendő, ha a feltűnő értékkülönbség a jog gyakorlása idejében áll fenn, tekintettel arra is, a szerződéskötéskor ez nem volt felismerhető. Állították, az együttműködési szerződés keretei között egyedi adásvételek jöttek létre, ezek önálló megállapodásnak tekintendők, így a megtámadási határidőket is e szerint kell számítani. Az adásvételi szerződések létrejötte nem esik egybe az együttműködési megállapodás aláírásával, ezért az adásvételi szerződés létrejöttekor önállóan vizsgálendő, a szolgáltatás és ellenszolgáltatás közötti feltűnő értékkülönbség fennáll-e. Az adásvételi szerződések létrejöttekor fennálló értékviszonyok figyelembevételével vizsgálendő tehát a feltűnő aránytalanság fennállta. Az egyes adásvételi szerződések létrejöttét támasztja alá a Szegedi Ítéltábla Gf.II.30.054/2011/3. számú ítélete, és a Kúria ezen ítéletet hatályában fenntartó Gfv.IX.30.303/2011/7. számú ítélete is. Hangsúlyozták, a feltűnő értékkülönbség a feltűnő értékaránytalanság az egyes opciók lehívásakor állt fenn. Azon okból, a részvények valós értéke 0 forint, az értékaránytalanság tekintetében szükségtelen a szakértői bizonyítás, az együttműködési szerződés 7.9. pontja a részvények minimális vételárát 100 forintban határozta meg.

Az együttműködési szerződés tartama alatti tartós jogviszonyukban pedig olyan előre nem látható lényeges körülményváltozás - acélipar válsága, VI. r. felperes pénzügyi ellehetetlenülése, részvények elértéktelenedése, felszámolása - következett be, melynek folytán a szerződésben kikötött vételáron történő vételi joggyakorlás, illetve vételi kötelezettség sérti a lényeges és jogos érdekeiket, mivel gyakorlatilag értéktelenné vált részvényeket kellene az együttműködési szerződésben kikötött áron megvásárolniuk. A 6. és 7. pontot úgy szükséges módosítani, a részvények valós értékén legyenek kötelesek a részvényeket megvásárolni. Az együttműködési szerződés 4. és 5. pontjaiban olyan szabályok kerültek felsorolásra (így jognyilatkozati korlátozások, felügyelőbizottsági tag kinevezése, auditálási rendszer, mulasztások jogkövetkezménye), amely az ellen mutatnak, az alperes az egyszeri teljesítéssel „letudta volna” teljes mértékben saját kötelezettségeit. Az alperes a VI. r. felperesnek változatlanul részvényese, az együttműködési szerződésből eredően még további számos feladat - ellenőrzési kötelezettség, közgyűlési részvétel - hárul rá.

Alperes a kereset elutasítását, felperesek perköltségben marasztalását kérte. Vitatta a szerződés színlelt, jogszabály megkerülésére irányuló, jóerkölcsbe ütköző voltát, továbbá azt is, a szerződés módosítás bármely jogszabályi feltétele fennállna tartós jogviszony hiányában. Előadta, a működésének célja a kis- és középvállalkozások piaci versenyhelyzetének tőkebefektetéssel történő javítása, mely állami támogatási

program keretében valósul meg. Befektetési tevékenysége folytatását az Európai Unió Verseny Főigazgatósága 2007. évben engedélyezte. A Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete is azt állapította meg, a cégekben való részesedésszerű tevékenysége nem feleltethető meg a Hpt-ben meghatározott pénzügyi szolgáltatások egyikének sem, tevékenysége nem tekinthető pénzügyi szolgáltatásnak. Az együttműködési szerződés megkötésére pályázat elbírálását követően került sor. A szerződés végrehajtása három - a tőkebefektetés, a projekt beindítása és a kiválás, ütemezett kivásárlás - időszakából áll. A szerződés tehát meghatározza azt is, mikor, milyen módon van lehetősége a befektetőnek elhagyni a társaságot. Állította, maga mindenképp egy együttműködési befektetési szerződést kívánt kötni. A befektetésért a felperesek fordultak hozzá, az ezzel kapcsolatos feltételeket megismerték, a szerződésben kifejezetten vállalták.

A feltűnő értékaránytalanság körében arra hivatkozott, a jelen ügyben egy ügyletről van szó, így a szerződés megtámadására nyitva álló egyéves határidő eltelt, mivel a felperesek első teljesítésére - előteljesítésként az együttműködési szerződés rendelkezéseinek megfelelően - 2009. december 29-én sor került. Ehhez képest a 2011. decemberében közölt megtámadás elkészt. Feltűnő értékaránytalanság címén a vételi jogot kikötő szerződés támadható feltűnő értékaránytalanság címén, a vételi jog gyakorlása, mint egyoldalú nyilatkozat csak létrehozza a szerződést.

Állította, a jogviszonyuk nem minősül tartós jogviszonynak, mivel maga a szerződést már teljes mértékben teljesítette, és önmagában a másik fél részleteiben teljesítése nem eredményezi a jogviszony tartóssá válását. A felperesek körülményekre hivatkozása sem megalapozott, a hivatkozott érdeksérelem sem áll fenn. A szerződés módosítása pedig egy már teljesített szerződés módosítását jelentené, de a módosításra egyébként is csak akkor kerülhetne sor, amennyiben a felek az eredeti tartalommal a szerződést nem kötötték volna meg. Arra is hivatkozott, a szerződés módosítás alapvető akadálya azonban abban áll, a VI. r. felperes működésének ellehetetlenülése, illetve vagyonának elvesztése felpereseknek, különösen II. r. és a VI. r. felperesnek mindenképpen felróható, tehát az nem külső körülményekre vezethető vissza. Még az opciós eladási jog gyakorlását megelőzően sor került ugyanis a VI. r. felperes vagyontárgyainak 500.000.000 forint + áfa összegben történt elidegenítésre, ezen vagyontárgyak visszaszerzése iránt a felszámoló per indított. A részvények forgalmi értéke megállapítása szempontjából jelentőséggel rendelkezik, az értékesített vagyonelemek visszakerülnek-e a VI. r. felperes tulajdonában.

Előadta, mivel az eladási jog körében teljesítés nem történt, ezért a VI. r. felperesnek változatlanul részvényese.

Az elsőfokú bíróság személyesen meghallgatta VI. r. felperes korábban vezérigazgatói tisztségét betöltő II. r. felperest.

A II. r. felperes előadta, a javasolta az alperest. A szerelőcsarnok megépítéséhez 50 millió forintot adott a, 50 millió forintot adtak a felperesek és 100 millió forintot az alperes. Módosítási javaslataikat az alperes nem fogadta el,

ugyanakkor kellett a forrás, ezért aláírták a megállapodást. Akkoriban jelentős piaccal rendelkeztek. Egy német partner szavatossági kifogása miatt a VI. r. felperes nagyon nehéz helyzetbe került, az arab területeken forradalom tört ki, két daru ára sem lett kifizetve. 2011 júniusában a felmondta az összes szerződést, amelynek következtében két héttel később az alperes elküldte az opciós lehívó levelét. A befektetés összegét és a hozamot részletekben kellett teljesíteni az alperesnek, a hozamot előre rögzítették, de ez reális mértékű volt.

Az elsőfokú bíróság 2013. január 30-án kelt 2.G.40.194/2012/16. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte I-VI. r. felpereseket 1.016.000 forint perköltség alperesnek, 1.500.000 forint illeték államnak egyetemleges megfizetésére. Az ítélet indoklásában a szerződés színleltisége tekintetében a Ptk. 207. § (6) bekezdésére utalva kifejtette, a felperesek az együttműködési szerződésbe foglalt jognyilatkozatok színlelt voltát nem bizonyították. A színlelésnek ellentmondott az alperes működésének üzletszabályzatban és a szerződésben is megfogalmazott célja. A felperesek számára egyértelműnek kellett lennie, az alperes nem kölcsönszerződést kíván kötni. Az alperes bevonása a szerelőcsarnok megvalósítása finanszírozásába egy tőkebefektetési program keretében - pályázat útján - biztosított forrást a VI. r. felperesnek akként, az alperes a befektetett tőke arányában kisebbségi tulajdonrészt szerzett. A tulajdonosi részesedés csak ideiglenes, ezért annak megszerzése után az alperes részvétele a társaság életében elsősorban a befektetési célnak megfelelő felhasználás ellenőrzésére, a társaságból való kiválás feltételeinek biztosítására korlátozódott. Az alperes a befektetéséhez az azzal szerzett értékpapírok hozammal való eladása útján akart hozzájutni. Ilyen körülmények között semmi nem utal arra, az alperes kölcsön formájában kívánta volna pénzügyi forráshoz juttatni a VI. r. felperest. A felperesek egyoldalú színlelésének - ha egyáltalán volt ilyen - jogi jelentősége nincsen. Tekintve, a kölcsönszerződés megkötésének célja nem nyert bizonyítást, s a PSZÁF, az alapító okirat és üzletszabályzat ismeretében úgy nyilatkozott, e tevékenység nem tekinthető pénzügyi szolgáltatásnak, az sem volt megállapítható, az együttműködési szerződésben a felperesek vételi joga, illetve kötelezettsége, valamint az alperes eladási joga az 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) megkerülését célozta.

Rámutatott, a szerződés jóerkölcsbe ütközőnek sem tekinthető. A peres felek egyedileg megtárgyalt szerződést kötöttek. A tárgyalási pozíciók a keresleti-kínálati oldalon mindig különböző erősségűek, az a körülmény, az egyik fél nem enged az általa megszabott feltételekből, a szerződés érvényessége szempontjából nem rendelkezik jogi jelentőséggel. A felperesek által hivatkozott körülmények annak megállapítására nem adtak alapot, a megkötött szerződés tartalma, a felek által célzott joghatás, a szerződésben elvállalt magatartás kifejtése nyilvánvalóan sérti a közmegegyezésen alapuló jóerkölcsöt. Nyilvánvalóan nem sérti a társadalom által elfogadott normákat az sem, a visszatérítési kötelezettséggel időleges tőkebefektetésként nyújtott támogatást a felpereseknek, akik javára, érdekében a támogatás nyújtása történt - a részvények vételárának kifizetésével - vissza kell fizetniük.

A feltűnő értékaránytalanságra alapított kereseti kérelmet ugyancsak megalapozatlannak találta. E körben rögzítette, a 2011. augusztus 28-i vételi kötelezettség már csak 10 millió forint névértékű részvénycsomag tekintetében állt fenn, amikor az alperes 2011. június 22-én eladási jogát gyakorolta. Az V. r. felperes 20 millió forint névértékű részvényt már 2010. augusztus 27-én megvásárolt, a vételárat részletekben fizette, az első részlet megfizetésére 2010. október 29-én került sor, tehát ennek a szerződésnek a megtámadási határideje a Ptk. 236. § (2) bekezdés c) pontja értelmében 2011. október 29-én eltelt. A vételi kötelezettség tehát 60 millió forint névértékű részvény tekintetében maradt fenn. A szerződésből nem állapítható meg, a felpereseket a vételi kötelezettség milyen jogviszony alapján terhelte. Előszerződés a felek között nem volt. Az alperes eladási jogot szerzett, melyet akkor gyakorolhatott, ha a felperesek az egyoldalúan vállalt vételi kötelezettségüket nem teljesítették, valamint azoknak a feltételeknek a bekövetkezte esetén, amelyeket a szerződés 7.3.a)-h) pontjai tartalmaztak. Az eladási jog 2011. június 22-i gyakorlása hozta létre a felek között a 60 millió forint névértékű részvényre vonatkozó adásvételi szerződést, amelyet a felperesek nem teljesítettek, tehát a 2011. december 9-én ajánlott küldeményként postára adott levélben megtett megtámadás időben megtörtént.

A felperesek nem vitatták, a meghatározott vételárösszeg (a részvények százalékosan meghatározott hozammal megemelt névértéke) az opciós szerződések megkötésének időpontjában értékarányos volt. Abból indult ki, a létrejött adásvételi szerződés nem önálló jogügylet volt, hanem az alperes eladási jogának gyakorlása folytán a felperesek vételi kötelezettségének a teljesítése a szerződés 7.6. és 7.7. pontja alapján. Rámutatott, az opciós szerződések kockázati szerencseelemet tartalmaznak, hiszen a felek előtt - az opciós szerződés megkötésének időpontjában - nyilvánvaló, a kikötött vételárhoz képest a dolog értéke az opció időtartama alatt változni fog, akár emelkedhet, akár csökkenhet. A felek szerződéskötéskori szándéka azonban nem irányult arra, az ár az adásvételi szerződés létrejöttékor meghatározott ár és értékviszonyokhoz igazodjék. Nem lett volna akadálya egy ilyen tartalmú megállapodásnak, ezt azonban az alperes nem fogadta el, a felperesek pedig ebbe belenyugodva az alperes ajánlatát elfogadták. Az értékarányosság vizsgálatát ezért - a felek szerződéskötéskori akaratára figyelemmel - az opciós szerződés megkötésének időpontjára kell elvégezni. A felek ugyanis az opciós szerződésben a megkötni célzott adásvételi szerződésre kiterjedően állapodtak meg a részvények vételárában. Ebben az időpontban azonban a felperesek szerint sem állt fenn feltűnő értékaránytalanság. Mivel a vételi jog alapítása érvényes, az annak megfelelően létrejött adásvételi szerződés sem lehet érvénytelen.

Mindezek alapján az együttműködési szerződés, az adásvételi szerződések, valamint együttműködési szerződést biztosító mellékkötelezettségek érvényesek.

A szerződésmódosítás körében arra az álláspontra helyezkedett, a felek közötti tartós jogviszony az eladási jog gyakorlásával az alperes „kiválásával” megszűnt. Az opciós szerződésekből eredő jogok és kötelezettségek megszűntek azzal, az adásvételi szerződések létrejöttek. Az alperes és a II. r. felperes között 2009. december 29., majd 2010. március 31-én jött létre összesen 20 millió forint névértékű részvényre az adásvételi szerződés, majd 2010. augusztus 27-én az

alperes és az V. r. felperes között további 20 millió forint névértékű részvény átruházására vonatkozóan. A felperesek 2010. december 2-ával bezárólag kifizették az alperesnek 40 millió forint névértékű részvény vételárát. A fennmaradó 60 millió forint névértékű részvény tekintetében az alperes 2011. június 22-ével eladási jogát gyakorolta. A módosítani kívánt opciós szerződések tehát legkésőbb 2011. június 22-ével teljesedésbe mentek, így a felperesek a módosítás iránti keresetüket akkor terjesztették elő, amikor az opciós szerződésből adódóan már nem volt kötelezettségük és az alperesnek sem voltak jogai. A megszűnt opciós szerződések utólagos módosítására pedig nincs törvényes lehetőség. A létrejött adásvételi szerződések viszont nem hoztak létre tartós jogviszonyt a felek között. Ezért a szerződésmódosítás iránti kereseti kérelem is megalapozatlan.

Az ítélettel szemben a II. r. felperes fellebbezett jogi képviselő útján. Elsődlegesen az ítélet módosított keresete szerinti megváltoztatását, alperes első- és másodfokú együttes perköltségben marasztalását, másodsorban az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Sérelmezte, az elsőfokú bíróság úgy rögzítette, hogy a szerencseelemet magában hordozó opciós megállapodások esetén a felpereseknek számolniuk kellett azzal, akár rosszul is járhatnak az opció kikötésével, valamint a felek szerződéskötéskori szándéka nem utalt arra, az ár az adásvételi szerződés létrejöttékor meghatározott ár- és értékviszonyokhoz igazodjék, hogy e körben csak maga tett nyilatkozatot, alperes részletes nyilatkozatot nem tett. Ezért ezen megállapítás iratellenes, nyilatkozatokkal alá nem támasztott. Hivatkozott arra, jelen esetben amennyiben a vételár nem az adott értékviszonyokhoz képest kerül meghatározásra, hanem a befektetés összegével összhangban áll, akkor nem „kockázati tőkebefektetés” történik, mivel a befektetést követeli vissza alperes, a szerződést kölcsönszerződésként kell értelmezni. De még abban az esetben is, amennyiben az eladási jog gyakorlása megtörténik, és a vételár képlet alapján rendelkezésre áll, nem lehet eltekinteni a vételár vizsgálatától a feltűnő értékkülönbség tekintetében. Az alperes sem vitatta érdemben, VI. r. felperes részvényei értéktelenek. Ehhez képest a 60.000.000 forint vételár eltúlzottnak, bizonyosan értékaránytalannak tekintendő.

A Ptk. 201. § (2) bekezdése értelmében a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás, azaz az opció tárgyául szolgáló dolog és annak vételára közötti feltűnően nagy értékkülönbségnek a szerződés megkötésének időpontjában kell fennállnia. Ez az időpont opción alapuló adásvétel esetén az adásvételi szerződést létrehozó vételi jog gyakorlásának időpontja. A tényleges jogsérelem az adásvételi szerződés létrejöttével keletkezik, hiszen ezzel válik követelhetővé egyrészt a dolog tulajdonjoga, másrészt a vételár teljesítése. Hasonló érvelést tartalmaz a 17/2012. Polgári elvi határozat is. Ebből következően a sérelmet szenvedett fél az adásvételi szerződés létrejöttétől számított egy éven belül még élhet a megtámadás jogával, bár az opciós szerződés megkötésétől kezdődően sincs attól elzárva. Hasonló tartalmú eseti döntést tartalmaz a BH 2007. 293. számú határozat is. Hangsúlyozta, nem az opciós szerződésben, hanem a létrejött adásvételi szerződésekben szereplő vételár eltúlzott. Utalt arra is, a vételi jog (opció) tekintetében annak

ellenértéke sem került meghatározásra, tehát e körben is atipikus a megállapodás. Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, mi volt a vételi jog ellenértéke, amennyiben annak alapítása külön ellenérték nélkül történt, akkor az a vételárban (befektetés ellenértékében) mekkora összeget képviselhet. A vételi jog ellenértéke legfeljebb az az összeg lehet, amit felpereseknek fizetniük kell. A konkrét összeg meghatározása nélkül azonban ez nem lehetséges.

A Ptk. 241. §-ára alapított igény tekintetében arra hivatkozott, a szerződés 7.6. pontja értelmében az elsőfokú bíróság megállapításával ellentétben az alperes „kiválása” nem történt meg, ezért az alperest az együttműködési szerződésből fakadó jogok és kötelezettségek továbbra is megilletik, illetve terhelik. Kifogásolta, az elsőfokú bíróság önálló opciós szerződésekre utalt, holott egyetlen egységes szerkezetű együttműködési megállapodást kötöttek. Így a teljes szerződéses konstrukciót együttesen kellett volna vizsgálni. Külön opciós szerződések hiányában pedig nem állítható, az együttműködési szerződésből fakadóan a felek jogai és kötelezettségei megszűntek. Az opció (eladási jog) az alperes által ugyan gyakorlásra került, azonban alakszerű adásvételi szerződést nem kötöttek. Az opció gyakorlása tehát nem fejeződött be, nem véglegesült, erre tekintettel az alperesi „kiválás”-ra tekintettel nem vonható el szerződésmódosításra irányuló kérelmük előterjesztésének joga. A szerződés megszűnésének elmaradását mutatja az is, az alperes által az együttműködési szerződés alapján delegált felügyelőbizottsági tag tevékenységét még a felszámolási eljárás alatt is ellátta.

A hatályon kívül helyezés iránti fellebbezési kérelem tekintetében arra hivatkozott, az elsőfokú bíróság a Pp. 73/A. § (1) bekezdés b) pontját és 73/B. § (1) bekezdés b) pontját megsértve járt el, amikor úgy folytatta le az eljárást, hogy a VI. r. felperes jogi képvisellel rendelkezett volna.

Utalt arra is, fellebbezése eredményessége esetén a pertársaságra figyelemmel az ítélet hatálya a pertársaira is kiterjed.

Alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte helyes indokai alapján, valamint a II. r. felperes másodfokú perköltségben marasztalását. Kiemelte, az elsőfokú bíróság a kölcsönszerződés semmissége körében kifejtett álláspontjával egyetért, a fellebbezés az ítélet ezen indokolásával szemben előadást nem tartalmaz.

A feltűnő értékaránytalanság tekintetében arra hivatkozott, nem ismerte el a VI. r. felperes részvényei értéktelenségét az opció lehívásakor időpontban. A Székesfehérvári Törvényszéken 15.G.40.103/2012. szám alatt ez idő szerint is per van folyamatban a VI. r. felperes által 2011. május 30-án megkötött 500.000.000 forint értékű eszközértékesítési szerződés tekintetében. Vitatta, hogy a fellebbezésben hivatkozott eseti döntések jelen perben irányadók lennének. A Ptk-hoz fűzött magyarázat szerint „a Ptk. 201. § (2) bekezdésében meghatározott feltételek megvalósulása esetén is csak akkor lehet alapos a szerződés megtámadása, ha a feltűnően nagy értékkülönbség a szerződés megkötésének időpontjában áll fenn. Nem lehet ezért a szerződés megtámadásának alapja az, hogy a felek tartós jogviszonyában az ár- és értékviszonyok változása miatt a szolgáltatások értékegyensúlya felborul.”. A felek tartós jogviszonyában tehát a Ptk.

201. § (2) bekezdése más viszonylatrendszerben értelmezendő.

A Ptk. 241. §-ra alapított igény körében állította, az együttműködési szerződés 7.6. pontja a teljesítés elmaradása esetén nem tartja fenn a felek közötti tartós jogviszonyt. Az együttműködési szerződés alapján létrejött tartós jogviszony a szerződésben biztosított opciós jog lehívásával megszűnt.

Az eljárási szabálysértésre nézve előadta, az első fokú eljárásban az utolsó tárgyalási nap kivételével a VI. r. felperesnek mindvégig volt jogi képviselője, így nyilatkozatai nem tekinthetők hatálytalannak. Az utolsó tárgyaláson a jogi képviselő a nyilatkozatát csak az I-V. r. felperesek képviseletében tette. Vitatta, hogy az ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó lényeges eljárási szabálysértés történt.

A pertársaság vonatkozásában arra utalt, ha a szerződés azonos oldalán álló felek a megtámadási, illetőleg szerződés módosítása iránti jogaikat egymástól függetlenül, önállóan gyakorolhatják, úgy, annak hatálya a másik azonos oldalon álló félre nem terjed ki, akkor az egyikük által benyújtott fellebbezés hatálya sem terjedhet ki a többiekre. A kötelezettek egyetemlegessége nem hoz létre szükségképpen egységes pertársaságot.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül, s a fellebbezést az alábbiakra tekintettel részben megalapozottnak találta.

A fellebbezés tartalma szerint a másodfokú eljárás tárgyát már csak annak vizsgálata képezte, az elsőfokú bíróság a felperesek vételi joga, illetőleg a 2011. augusztus 28-i határidejű vételi kötelezettsége alapján az V. r. felperes és az alperes között 2010. augusztus 27-én létrejött részvény adásvételi szerződés és az alperes 2011. június 22-i eladási joggyakorlása folytán ezen a napon létrejött részvény-adásvételi szerződés (továbbiakban adásvételi szerződés) feltűnő értékaránytalanságára alapított kereseti kérelem, továbbá az együttműködési szerződés vételár, illetőleg eladási ár számítására rendelkezést tartalmazó 6.3. és 7.4. pontjának módosítása iránti kereseti kérelem tekintetében a megállapított tényállás alapján helytálló jogi következtetésre jutott-e ezen kereseti kérelmek elutasításával is.

A Ptk. 375. § (1) bekezdése szerint ha a tulajdonos másnak vételi jogot (opciót) enged, a jogosult a dolgot egyoldalú nyilatkozattal megvásárolhatja. A vételi jogra vonatkozó megállapodást - a dolog és a vételár megjelölésével - írásba kell foglalni.

A Ptk. 365. § (1) bekezdése szerint adásvételi szerződés alapján az eladó köteles a dolog tulajdonát a vevőre átruházni és a dolgot a vevő birtokba bocsátani, a vevő pedig köteles a vételárat megfizetni és a dolgot átvenni.

A Ptk. 201. § (1) bekezdése értelmében a szerződéssel kikötött szolgáltatásért főszabályként ellenszolgáltatás jár.

A (2) bekezdés pedig úgy rendelkezik, ha a szolgáltatás és ellenszolgáltatás között anélkül, hogy az egyik felet az ajándékozás szándéka vezetné, a szerződés megkötésének időpontjában feltűnően nagy az értékkülönbség a sérelmet szenvedő fél a szerződést megtámadhatja.

A Ptk. 236. § (1) bekezdése szerint a megtámadást egy éven belül írásban kell a másik féllel közölni, majd a közlés eredménytelensége esetében haladéktalanul a bíróság előtt érvényesíteni.

A (2) bekezdésének c) pontja értelmében a megtámadási határidő a felek szolgáltatásainak feltűnő aránytalansága esetén a sérelmet szenvedő fél teljesítésekor - részletekben történő teljesítésnél az első teljesítéskor -, illetve, ha ő a teljesítéskor kényszerhelyzetben volt, annak megszűntekor kezdődik.

Az idézett rendelkezésekből leszűrhető a vételi jog (opció) a jogosultnak arra ad jogot, hogy valamely dolgot egyoldalú nyilatkozattal megvásároljon. A Ptk-ban ez idő szerint még nem szabályozott, de a felek szerződéses szabadságánál fogva kiköthető, és a 2014. március 15-én hatályba lépő új Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvényben már normaszinten is megjelenő eladási jog (6:225. § (2) bekezdés) alapján pedig az eladási opcióval rendelkező dolog tulajdonos a dolgot egyoldalú nyilatkozatával az eladási jog kötelezettjének jogosult a szerződésben meghatározott vételáron eladni. Mindkét opciós szerződés lényeges tartalmi eleme tehát a vételár meghatározása. Az opciós ügyleteknél az opciós jog jogosultja egyoldalú nyilatkozatával, vételi, illetőleg eladási joga kötelezett felé gyakorlásával hozza létre az adásvételi szerződést, mégpedig az opciós szerződésben meghatározott vételáron.

Az opciós szerződések sajátossága, a vételár meghatározását is tartalmazó opciós szerződés megkötése és az opciós jog gyakorlása (adásvételi szerződés létrejötte) időben eltérhet egymástól, akár több év is lehet a két időpont között, ebből következően nem kizárt az opció tárgyát képező dolog opciós szerződés megkötésekor értékében bekövetkező változás, akár jelentős értéknövekedés, illetőleg értékcsökkenés formájában.

Az opciós jog gyakorlása esetén a sérelmet szenvedett felet ugyanúgy megilleti az opciós szerződés megtámadásának joga, mint más szerződések esetében, s irányadónak kell e vonatkozásban is tekinteni a Ptk-ban a megtámadási határidőre, annak számítására nézve írtakat. Nem vitásan a Ptk. 201. § (2) bekezdése szerint az opció tárgyát képező dolog és a vételára közötti feltűnően nagy értékkülönbségnek a szerződés megkötésének időpontjában kell fennállnia. Az opciós jog említett sajátosságából következően azonban a tényleges jogsérelem a dolog értéke és annak vételára közötti feltűnően nagy értékkülönbség miatt csak az opciós (vételi, eladási opció) jog gyakorlása folytán az adásvételi szerződés létrejöttekor keletkezik, ezért a szolgáltatás ellenszolgáltatás közötti feltűnő értékaránytalanság vizsgálatára is az adásvételi szerződés időpontjában meglévő

értékviszonyok alapján kell sor kerülnie annak ellenére is, az opciós szerződés önmagában hordozza a tárgyat képező dolog értékének jövőben bekövetkező változása kockázatát.

Az adott ügyben felperesek egyik eshetőleges kereseti kérelmük tartalma szerint az együttműködési szerződésbe foglalt opciós szerződések alapján a 2010. augusztus 27-én 20.000.000 forint névértékű alperesi részvénycsomagra és 2011. június 22-én további 60.000.000 forint névértékű részvénycsomagra létrejött adásvételi szerződések feltűnő értékaránytalansága miatti érvénytelensége megállapítását kérték a részvények szerződés létrejöttkori értéke és az opciós szerződésben foglalt azon vételára közötti feltűnő értékaránytalanságra hivatkozással, melyen az opciós jogok gyakorlása megtörtént.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, a felek jogviszonyát komplexen szabályozó együttműködési szerződésen belül a vételi jogot, eladási jogot biztosító szerződések önálló opciós szerződéseknek minősülnek, az abból eredő jogok és kötelezettségek is e szerződések keretein belül gyakorolhatók.

Az elsőfokú bíróság helytálló álláspontra helyezkedett továbbá a tekintetben is, a 2010. augusztus 27-i adásvételi szerződést a felperesek a vételár részletekben történt 2010. október 29-i teljesítésétől számított egy év elteltével, csak az alpereshez címzett, 2011. december 7-én kelt levelükkel, tehát elkéssetten támadták meg, ezért az értékarányosság vizsgálatára ezen szerződés tekintetében jogszabályi lehetőség nem volt.

A fent kifejtettekből következően tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor az alperes eladási joga gyakorlása folytán létrejött adásvételi szerződés értékarányossága vizsgálatát mellőzte azon téves álláspontjából következően, az értékarányosság a felek kockázati elem kiküszöbölésére nem irányuló szerződéses akarata folytán az opciós szerződés megkötésének időpontjára nézve végzendő el. Szükséges ezért e körben az eljárás megismétlése.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor helytálló jogi következtetésre jutott az opciós szerződések bírósági úton történő módosítása vonatkozásban.

A Ptk. 241. § értelmében a bíróság akkor módosíthatja a szerződést, ha a felek tartós jogviszonyában a szerződéskötést követően beállott körülmény folytán a szerződés valamelyik fél lényeges jogos érdekét sérti.

A szerződés bírósági úton történő módosításának feltétele tehát a szerződéssel létrehozott tartós jogviszony felek közötti fennállta. A felperesek szerződésmódosítás iránti kereseti kérelme az együttműködési szerződésben foglalt

opciós szerződések vételár meghatározására vonatkozó rendelkezései további szövegrésszel történő kiegészítésével módosítására irányult. E körben pedig az elsőfokú bíróság helytállóan tulajdonított jogi jelentőséget azon körülménynek, az opciós szerződésekkel érintett teljes 100.000.000 forint névértékű alperesi részvénycsomagra nézve az adásvételi szerződések létrejöttek, ezáltal az opciós szerződések teljesültek, megszűntek. Az alperes vételár-követelése a felperesekkel szemben ugyanis nem az opciós szerződésekből, hanem a Ptk. 365. §-a alapján már az adásvételi szerződésekből ered, ezért irreleváns az opciós szerződéseket érintő kereseti kérelem tekintetében, hogy a vételár megfizetésének hiányában a VI. r. felperesben továbbra is részvényes alperest az együttműködési szerződés opciós szerződéseket meghaladó rendelkezéseiből eredően terhelik-e további kötelezettségek, e vonatkozásban fennáll-e a tartós jogviszony. Az elsőfokú bíróság ezért helytállóan utasította el a szerződésmódosítás iránti kereseti kérelmet, e tekintetben a fellebbezés nem vezethetett eredményre.

Ugyancsak nem volt megalapozott a fellebbezés az elsőfokú eljárás teljes megismétlésére vonatkozó részében, mivel az a körülmény, hogy az egyébiránt nyilatkozatot elő nem terjesztő VI. r. felperes a jogi képviselője 2012. október 31-i bejelentését követően, miszerint a VI. alperes felszámolója felmondta jogi képviselői megbízását, kötelező jogi képvisellel az ítélet 2013. január 30-i meghozataláig a Pp. 73/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján nem rendelkezett, nem minősül olyan lényeges eljárási szabálysértésnek mely az ítélet egészének hatályon kívül helyezését, az eljárás teljes megismétlését vonná maga után.

Helyesen hivatkozott azonban a fellebbező II. felperes a 2011. június 22-én létrejött adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti kereseti kérelem vonatkozásában a felperesek oldalán fennálló egységes pertársaságra.

Az alperes közjegyzői okiratba foglalt eladási jogot gyakorló nyilatkozatának 2. pontja is egyértelműen rögzíti, „Az együttműködési szerződés 7.1. pontja eladási jogot biztosít a-nek (alperesnek) a Társaságban (VI. r. felperesben) fennálló részvénytulajdona tekintetében, melynek kötelezettjei a Társaság és az Eredeti Tulajdonosok (I-V. r. felperesek). Az eladási jog tekintetében az Eredeti Tulajdonosok és a Társaság egyetemleges kötelezettnek minősülnek”. A 3. pont értelmében pedig az eladási szándékról szóló írásbeli nyilatkozat az eladási jog kötelezettjei részére kerül elküldésre.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az adott ügyben a felperesek alperes eladási joga megszerzésének biztosítása olyan közös kötelezettség, amely csak egységesen dönthető el, ezért megalapítja a Pp. 51. § a) pontja szerinti egységes pertársaságot. Az egyetemleges kötelezettségből eredően az is nyilvánvaló, amennyiben a vételár feltűnően értékaránytalannak minősülne, ezen körülmény valamennyi felperesre kihatna, ugyanis az eladási jog valamennyi felperessel szembeni gyakorlása folytán az adásvételi szerződésben a részvénycsomag

vételára csakis egy meghatározott ár lehet.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett - a feltűnő értékaránytalanság miatti érvénytelenség megállapítása iránti kereseti kérelmet és a szerződésmódosítás iránti kereseti kérelmet elutasító - rendelkezését részben, a 2011. június 22-i eladási opciós jog gyakorlásával létrejött adásvételi szerződés feltűnő értékaránytalanságára vonatkozó kereseti kérelmet elutasító részében - a teljes perkölségre kiterjedően -, a felperesek közötti egységes pertársaság fennálltára figyelemmel valamennyi felperes vonatkozásában a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és ebben a körben az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította, míg az elsőfokú bíróság ítéletét a szerződésmódosítás iránti kereseti kérelmet elutasító részében a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperesek eshetőlegesen előterjesztett kereseti kérelmei folytán ez idő szerint a pervesztesség-pernyertesség aránya nem állapítható meg, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének perkölségre (ügyvédi munkadíj, illeték) vonatkozó rendelkezését a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján szintén hatályon kívül helyezte, s a II. r. felperes és az alperes 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) -b pontja (5) és (6) bekezdése, valamint 4/A. §-a alkalmazásával megállapított, a másodfokú eljárásban kifejtett jogi képviselői tevékenységgel arányos ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perkölségét, valamint a II. felperes által illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték összegét csupán megállapította, ezen költségek viseléséről a Pp. 252. § (4) bekezdése alapján az elsőfokú bíróságnak kell döntenie.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak az alperes eladási joggyakorlása folytán létrejött adásvételi szerződés tekintetében 2011. június 22-i időpontjában fennállt értékviszonyok alapján, a felek bizonyítási indítványaitól függően vizsgálnia szükséges, a 60.000.000 forint névértékű VI. felperesi részvénycsomag értékéhez képest a 81.295.062 forint eladási ár (vételár) feltűnően értékaránytalannak minősül-e, s ezen vizsgálata eredményétől függően szükséges állást foglalnia az eladási jog gyakorlása folytán 2011. június 22-én létrejött adásvételi szerződés kereseti kérelemben hivatkozott érvénytelensége tekintetében.

Budapest, 2014. január 24.

. Rózsa Éva s.k.

a tanács elnöke

Dr. Rutkai Éva s.k.
előadó bíró

. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Oláhné Sárközi Veronika
bíróági ügyintéző